

Folketingets Retsudvalg

Dato:

Folketinget har i skrivelse af 13. februar 2007 (ad L 133 – bilag 7) udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål nr. 5:

Spørgsmål nr. 5:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 9/2-07 fra Lotte Follin, København V, vedrørende L 133, jf. L 133 – bilag 7.”

Svar:

Lotte Follin peger i sin henvendelse på, at et samarbejde om barnet kræver, at forældrene er enige om dette samarbejde. Hun mener ikke, at domstolen bør kunne tvinge forældrene til at samarbejde om den fælles forældremyndighed. Selv om forældre har fået et barn sammen, er det ikke sikkert, at de kan finde ud af at enes om barnets opvækst.

Ved forslaget om, at retten skal kunne dømme til fortsat fælles forældremyndighed skabes rammerne for et ligeværdigt samarbejde mellem forældrene, hvor begge deltager i barnets liv og i beslutninger om barnet, også selv om de ikke bor sammen mere.

Bestemmelsen tager udgangspunkt i et grundlæggende princip om, at barnet har ret til to forældre. Dette er også i overensstemmelse med artikel 18 i FN’s børnekonvention, hvorefter staterne skal sikre sig anerkendelse af princippet om, at begge forældre har fælles ansvar for barnets opdragelse og udvikling.

Lovforslaget medfører en ny tilgang til begrebet fælles forældremyndighed – hvor det ikke længere kræves, at forældrene er enige om samtlige spørgsmål vedrørende barnet. Det vigtige er, om forældrene kan samarbejde med hinanden, og at de trods eventuelle meningsforskelle kan håndtere deres uenigheder på en måde, så det ikke går ud over barnet.

Uenighed om enkelte forhold vedrørende barnet vil derfor som udgangspunkt ikke føre til en ophævelse af den fælles forældremyndighed.

Jeg kan desuden nævne, at det med lovforslagets § 17 bliver muligt for retten at træffe afgørelse om, hos hvem af forældrene barnet skal bo. Da spørgsmålet om barnets bopæl ofte er stridens egentlige kerne, må det formodes, at mange flere forældre kan fortsætte med at praktisere den fælles forældremyndighed, når spørgsmålet om barnets bopæl er afgjort. I mange tilfælde vil en forældremyndighedssag kunne afløses af en sag om barnets bopæl.

De foreslåede ændringer i reglerne om fælles forældremyndighed skal ses i sammenhæng med strukturreformen på det familieretlige område, der betyder, at alle sager om separation, skilsmisse og forældremyndighed fra 1. januar i år altid starter i statsforvaltningerne. Et vigtigt led i strukturreformen er, at forældrene kan få hjælp til at løse op for deres uenigheder via rådgivning, børnesagkyndig bistand og konfliktmægling.

Det vil også styrke muligheden for at nå en forligsmæssig løsning om forældremyndigheds- og bopælsspørgsmålet, at forældrene er klar over, at den fælles forældremyndighed som udgangspunkt fortsætter, selv om sagen ender i retten.

Det er min opfattelse, at det altid vil være det bedste for barnet, at forældrene motiveres til at finde en løsning i statsforvaltningen, i stedet for – som retstilstanden er i dag – at uenighed om forældremyndigheden altid vil føre til, at retten skal tage stilling til, hvem af de to – ofte lige egnede forældre – der fremover skal have forældremyndigheden alene.

Jeg vil også gerne gøre opmærksom på, at alle afgørelser skal træffes efter, hvad der er bedst for barnet, også domstolenes afgørelser om fælles forældremyndighed. Dette fremgår af forældreansvarslovens § 4, der afspejler lovens grundlæggende princip.

Er der tale om meget store og uovervindelige samarbejdsproblemer, som der ikke kan løses op for på trods af bistand og mægling, må retten vurdere, om forældrenes konflikter belaster barnet så meget, at det vil være bedst for barnet, at den fælles forældremyndighed ophæves. I disse situationer må retten selvfølgelig kunne ophæve den fælles forældremyndighed. Det er der taget højde for i lovforslaget. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 11.

Carina Christensen

/Charlotte Meibom